

Proud

Skryta pod pulzujícím neutichajícím ruchem městského provozu a každodenní záplavy chodců se skrývá tichá řeka. Na začátku cesta klesá k vodě. Kov konstrukce lehce hučí, když přes most projede auto, zvuk se rozvine a dotkne se hladiny. Řeka tu zní naplno — její proud je široký, silný, pevný, voda se opírá o kameny a dává znát svou přítomnost. Hlas řeky má váhu, nese se prostorem a rozlévá se pod nohama jako pomalý dech krajiny. Všechno ostatní se kolem jen přelévá – doprava, kroky, útržky hlasů – ale proud zůstává, jeho rytmus se nemění.

Podél cesty se proud ztišuje. Voda se natahuje, zplošťuje, její hlas se rozplývá v povrchu. Zůstává jen lehký šelest, jemné otírání o břeh, neustálé dýchání, které se dá sotva postřehnout. Beton pod nohama vibruje, i když auta jsou ještě v dálce, z trávy stoupá vůně vlhké půdy. Podzimní listy se sunou po zemi, suché, křehké, jejich hrany si škrabotem kreslí o asfalt, poskakují, zachytí se o botu a zase odlétnou. Vítr je přehazuje z jedné strany na druhou, narážejí do zdi, otírají se o sebe a upadají do tiché trávy, jejich zvuk má podobu lehkého praskání, jako by v sobě nesly ozvěnu proutí. Každý z nich má jiný tón, jinou délku pádu, jiný rytmus.

Ozve se cinknutí. Rolnička na psím obojku se krátce rozezní a hned umlkne. Zazní znovu, když pes popojde, rytmicky, jistě. Kovový tón se mísí s městským šumem, s hučením motorů, se svištěním kol, s prázdným úderem větru hledajícího si cestu podél zdi a nad hladinou řeky. Všechno se rozléhá, přelévá, mizí. A přesto pod tím vším stále teče řeka, jako jemná linka, která drží prostor pohromadě.

Uprostřed se proud téměř ztrácí, místy mizí pod povrchem ruchu města. Hladina je těžká, téměř nehybná, ticho se rozprostírá po celé délce břehu. Proudění vody se tiše vpíjí do zpěvu ptáků a šelestu listů. Zdi po stranách pohlcují zvuk a zároveň si pohrávají s ozvěnou kroků. A tak voda mluví jen šepem, nepatrně, v dlouhých pomalých intervalech. Tráva u cesty se pohupuje, suchá stébla se navzájem dotýkají, vydávají krátká šustnutí při poryvech větru, jako dech, který se stydí zaznít. Vzduch je vlhký a měkký, nese jemnou tíhu a vůni suchých i mokrých listů. Každý krok zanechá za sebou lehkou ozvěnu, která se ihned rozpustí v prostoru.

Pak se proud znovu probouzí. Ne náhle, ale pomalu, z hloubky. Zvuk se vrací — nejprve sotva znatelný, potom jistější, plnější. Voda se plní listím, naráží do břehů, zvedá svůj hlas, aniž by musela spěchat. Proud se stává znatelným, dává o sobě vědět, ale zůstává klidný. Vše, co po cestě nasbíral – listy, otisky kroků, cinkání kovu, vzdálené dunění města – si nese dál, beze spěchu, jako paměť, kterou voda neztrácí.

Na konci cesty řeka opět promlouvá nahlas, ale jinak než na začátku. Její tón je hlubší, vyrovnaný, jako by už znala všechny zvuky kolem sebe a nechala je prostoupit vlastním tělem. Město ji obklopuje ze všech stran, a ona přesto zůstává svá. Proud, co slyší všechno, ale nic si nepřivlastní. Proud, který trvá.